

נוטל פרק אחד ועשרים

קמח

עין משפט
נר מצוה

הפס קמח דמפרס - משיח חי מלגט ליה עד אורחא: **מאחמול**
דעפיש עליה - לגורא זבין השמשה נמי מוכן לבהמה הוה: **אור** -
פירושין **דכסח** עליה להסקה ניתח ולא לטמולו כלי: **ואור שנשכר** -
בזי"ט: **כשכרי** פליג: **שנשכרו** הוה: **דלא ליה טולד**: **ש"מ** - דכרבי

התם כיון דמסרה - ומתקלקל ואין ראוי למאכל אדם מאחמול
דמיה עילייה ליתא לבהמה אע"ג דבשער של אפונין ושל
עדשים כסריקן לרבי יהודה אע"ג דמו למאכל בהמה וכן גרעינין
לדעיל בפרק במה מוליקין (דף כ"ט) דלמריקן לרבי יהודה חלקן אין

התם כיון דמסרה, דעתיה עילייה מאחמול,
הכי נמי מסתברא דרבא כר' יהודה סבירא
ליה *הדרש רבא* "אשה לא תכנס לבית
העצים לישול מוחן אור, ואור שנשבר אסור
לחסיקו ביום טוב לפי *שמסיקין בכלים
ואין מסיקין בשבר" כלים שמע מינה:
מתני' *ב"ש* אומרים *מעבירין מעל
השלחן עצמות ומליפין וב"ה* אומרים *מסלקין
את הטבלא כולה ומעלה מעבירין* (מלפני)
השלחן פירודין פרות מבוית ושער של
אפונין ושער עדשים מפני שהוא מאכל
בהמה. *ספוג* אם יש לו עור בית אחיזה
מקנחין בו ואם לאו אין מקנחין בו (א) *תקמיס
אומרים* בין כך ובין כך *ניטל בשבת ואינו
מקבל טומאה* (ג) *אמר רב נחמן* אנו אין
לנו אלא *ב"ש* "כר" יהודה ובה כרבי
שמעון: מעבירין (ד) (מלפני) השלחן פירודין:
משיע ליה לר' יוחנן *דאמר רבי יוחנן
פירודין שאין בהן כוית אסור לאבדן ביד:
שער של אפונין: מני ר"ש היא דלית ליה

מוקצה, אימא סיפא: **ספוג** אם יש לו בית
אחיזה מקנחין בו, ואם לאו אין מקנחין בו
אתאן לר' יהודה דאמר רב *שאין מקנחין בו
אסור? בהא אפילו ר"ש מודה *דאביי ורבא
דאמרי תרווייהו מודה* ר"ש בפסיק רישיה ולא
ימות, "הני גרעינין דתמרי: ארמייתא שרי
לשולמו ליה הוייל וחוין אנב אמן
ודפסייתא אסור, שמואל מלמד ליה אנב
ריתא: (שנ"ג שפ"ו סימן): שמואל למעמיה
דאמר שמואל יעושה אדם כל צרכו בפת,
רבה משלמל ליה אנב לקנא דמריא, רב
הונא בריה דרבי יוחנן עבד ליה גרף של
ריעי א"ל רב אשי לאמינא *וכי עושין
גרף של ריעי לכתחילה ירב ששת וריק ליה
ברישניה, רב פפא זריק ליה אורחא המטה
אמר עליו על רבי זכריה בן אבוקולס
ישהיה מחזיר פניו אחורי המטה וזורקן:

הדרן עלך נוטל אדם את בנו

דהא בגמרא משמע דברישא מודה ר' יהודה (א) דלמר אימא סיפא ספוג אם יש לו עור בית אחיזה מקנחין בו ואם לאו אין מקנחין בו
אחיל לרבי יהודה אם כן בין כך ובין כך אין מקנחין בו לא רבי יהודה ולא ר' שמעון אלא ודאי לא גרסין ליה כלל - מ"ר:
שמואל מטלטל ליה אנב ריפתא - חף על גב דכר"ס סבירא ליה דשרי לקמן בפרק בתרא (דף ק"ג) נבלה שנתכבלה בשבת מיהו
מחזיר היה משום דהוה אדם חסוד כלביי ורבא לדעיל - ר"ס: **רבא** מטלטל ליה אנב לקנא דמריא - ואם תאמר והא
כבא סבר לעיל כר"י דלית ליה מוקצה ואטו לקנא דמריא היכי שרי לכתחילה ויש לומר דשני לן בין היכא דלפטר למיעבד האי
מטבול מאחמול להיכא דלא אפשר דכיפין ובר יונה היו מאחמול בידו והיה יכול לטמולו אבל הני גרעיני תמרי לא אפשר ושרי אפילו
לרבי יהודה ואף לרבי אבהו תאמר דבב"ש פירק י"ט (דף ק"א) דלמר ליה אביי לרבי יוסף האי סופלי ליתווא היכי שיקן ביומא טבא
לרבי יוסי דלמר לכס ולא לכבדים חוין להסקה כו' בשבת מאי ארבעה למומר מטלטל ליה אנב ריפתא דשמואל לחמא דלפילו רב
יוסף דלא בעי למשרי לעיל אנב כפא וסביא אפילו דבר-הראוי לאלס שרי תתסן גרעיני תמרי אנב ריפתא:

הדרן עלך נוטל אדם את בנו

שמואל דכרבי ר' יהודה (א) דלמר אימא סיפא ספוג אם יש לו עור בית אחיזה מקנחין בו ואם לאו אין מקנחין בו
אחיל לרבי יהודה אם כן בין כך ובין כך אין מקנחין בו לא רבי יהודה ולא ר' שמעון אלא ודאי לא גרסין ליה כלל - מ"ר:
שמואל מטלטל ליה אנב ריפתא - חף על גב דכר"ס סבירא ליה דשרי לקמן בפרק בתרא (דף ק"ג) נבלה שנתכבלה בשבת מיהו
מחזיר היה משום דהוה אדם חסוד כלביי ורבא לדעיל - ר"ס: **רבא** מטלטל ליה אנב לקנא דמריא - ואם תאמר והא
כבא סבר לעיל כר"י דלית ליה מוקצה ואטו לקנא דמריא היכי שרי לכתחילה ויש לומר דשני לן בין היכא דלפטר למיעבד האי
מטבול מאחמול להיכא דלא אפשר דכיפין ובר יונה היו מאחמול בידו והיה יכול לטמולו אבל הני גרעיני תמרי לא אפשר ושרי אפילו
לרבי יהודה ואף לרבי אבהו תאמר דבב"ש פירק י"ט (דף ק"א) דלמר ליה אביי לרבי יוסף האי סופלי ליתווא היכי שיקן ביומא טבא
לרבי יוסי דלמר לכס ולא לכבדים חוין להסקה כו' בשבת מאי ארבעה למומר מטלטל ליה אנב ריפתא דשמואל לחמא דלפילו רב
יוסף דלא בעי למשרי לעיל אנב כפא וסביא אפילו דבר-הראוי לאלס שרי תתסן גרעיני תמרי אנב ריפתא:

הדרן עלך נוטל אדם את בנו

לרבי: רבא כר' נתן סבירא ליה דאמר חי נושא את עצמו עיקר דבריו של ר' נתן בפרק הנטיל
(דף ק"א) נתן אומר על השותפין חייב על החיים פטר נושא את עצמו. רב כר' שמעון
סבירא ליה דאמר מלאכה שאינה צריכה לגופה פטור גזילתי עיקר דבריו של ר' שמעון גם בפרק המציע
(דף ק"ג) דנתן וכן כותב מן המה ובענינה מן השרק חייב ר' שמעון פוסק גרסי' בבב"ש אבד אסור ר'
יונתן ורב יוסף אבד ריש לקיש פוסק הוה ר' שמעון אבד כבודו את המה לקיבור וכבר פירשן את המה
שיצאת השבת: דב"ב נמי מסתברא דרבי כר' יורה סבירא ליה דדרש רבא אשה לא תכנס לבי תעמי
לישול מוחן אור אור שנשבר ביום טוב אסור להסיקו לפי שסמיקים בכלים ואין מסיקין בשברי כלים והו
שרי לרבי ר' יורה שאבד בשמנה ב"ב במה מוליקין (ד' ט"א) אין מסיקין בשברי כלים דרבי ר' יורה

יש א"מ מ"י פ"ד מבל
ר"ס לכה יא סמג
לאוין ע"ה עוש' א"ח סי'
מקו ספיק' ג'
כ ב מ"י פ"ו מבלטות
שנת הלכה קו סמג
לאוין סה עוש' א"ח ס'
ס"ה סה ספיק' ג':
כא ג מ"י פ"כ סה
הלכה קו סמג סה
עוש' א"ח סי' ט'
ספיק' ג':
כ ב ד מ"י פ"ו מבל'
נכסות הלכה יג סמג
עוש' א"ח סי' ק'
ספיק' ד

[סי' חוס' בינה כ' ד"ס
מגיבין]
[סי' עוס' בינה כ' ד"ס
וב"ס]

כ ב ה מ"י פ"ז מבל'
שנת הלכה קו סמג
סי' טה ספיק' ג':
כ ד מ"י פ"ו מבלטות
נכסות סה עוש' א"ח
סי' ק' קאה ספיק' ה':
כ ה ד מ"י פ"כ סה
נכסות הלכה יג סמג
עוש' א"ח סי' ק'
ספיק' ג':
כ ו ה מ"י פ"ז סה
קו עוש' א"ח סה
ספיק' ג':

אנו אין לנו אלא ב"ש כר"י כ"י -
במסכת ערוית לא מיימא
בהדי קולי ב"ש ומומרי ב"ה והיינו
כרז נחמן והא דלא מיימי סייפתא
מהסם משום דמאי אולמא דהא מהא:
פירודין שאין בהן כוית אסור
לאבדן ביד - סי' בקונט'
מדקתני מעבירין ולא קתני זורקין
וקשה לרבי דברישא נמי קתני מעבירין
מעל השלחן ענמות וקליפין ולא קתני
זורקין אע"פ שמומר לאבדן ביד
ועוד דלמריקן דברכות בריש אלו
דברים (דף ק"ג) וב"ה אומרים
אם שנת ת"ח הוא טעל פירודין
שיש בהן כוית ומניח פירודין שאין
בהן כוית ומשיע ליה לר' יוחנן
דלמר פירודין שאין בהן כוית ומתן
לאבדן ביד וחי אפשר ליגרם הסם
אסור *ונראה לר' דהכא גרסי' מותר
ודייק מדלגטריק למיני משיע שהוא
מחלל בהמה דהיינו משמע דלא חזי
לאדם והוה כשאר מחלל בהמה
ומותר לאבדן - מ"ר:

ואם לאו אין מקנחין בו - איך
ספריים גרסי' ומכ"ל בין כך
ובין כך מקנחין בו ולא יתכן דלמר
בגמרא דכתיב לו עור בית אחיזה
אפילו ר"ש מודה דלמר משום
דלפסיק רישיה הוא וה"ל יתקן
מדלפילו גרם בין כך ובין כך אין
מקנחין בו כרבי יהודה דלמר דבר
שאין מסתיון אסור ואין נראה לר"י

רבנו הגנאל
פי החבית משה על
צרת הויה נופלת. אבד
צרת הויה אבד רב לא
שנו אלא בשבחה אבל
בגניה נעשה בסוס
ליבד האבד. מ"י נעשה
החבית ל' לאבן ואמר
לחפז החבית כלל.
והלכתא בותיה דרבא
דרי' אבי אבד ר' יוחנן
קאי בותיה. בפרק כל
הכלים: דו"תה בין
החבית מנבחה משה
על צרת ב"ה. תניא
(א) ר' יוסי אבד היתיה
החבית מינחה באבד
או שהויה כלי ונכיות
מזוין חתיה מנבחה
למסא אחד משה על
צרת הויה מה שצריך
לדא ומחזיריה לפתח.
מעות שלח הבר בני
אוקמה משי' דרב
בשבחה אבל בגניה
נעשה הכר בסיס
למעות ואבד אפילו
לנעון ואבד רב ה
משבחה דרי' יוחנן לא

שנו אלא לצורך נטור כנון שצריך (סבר) לישב עליו אבל אם הוא צריך למקומו ופירוש עליו. וכן
הני דריא רב רוסתיה והא דרי' הושיא שכתב ארניקן ר' יצחק דאבד שבת לבינה בחצר
ותורה בר שילא דאבד שבת דאבד מעות בספין ואמר שבעת ימי כבר או תינתן ומשללו
לפניהם שבת דהני בראשית היו אומרים ג' כלים מותרין בשבת מקצתן כו' דבבלה ודלפניו וכן
אמר רב נחמן ואין לו אלא בית שמי' כרבי יתרה ובית הלל כרבי שמעון כו' ודבריה מפורא ליה ולא כר' שמעון דארי'
שמעון ורבי דלית ליה מוקצה ועיקר דבריו רבי יתרה ור' שמעון בפרק קמח' (דף ק"ג) וכן פירשה
למעלה. אתאן לרבי יהודה דאמר דבר שאין מסתיון אסור עיקר דבריו של ר' יתרה. בשבחה במסכת
בברות (דף ק"ג) ובכ"ס יום טוב (דף ק"ג) וכבר פירשה דבריו גם בכ"ס ו' ג' כיה: סליק פרק נוטל
דבא

שנו אלא לצורך נטור כנון שצריך (סבר) לישב עליו אבל אם הוא צריך למקומו ופירוש עליו. וכן
הני דריא רב רוסתיה והא דרי' הושיא שכתב ארניקן ר' יצחק דאבד שבת לבינה בחצר
ותורה בר שילא דאבד שבת דאבד מעות בספין ואמר שבעת ימי כבר או תינתן ומשללו
לפניהם שבת דהני בראשית היו אומרים ג' כלים מותרין בשבת מקצתן כו' דבבלה ודלפניו וכן
אמר רב נחמן ואין לו אלא בית שמי' כרבי יתרה ובית הלל כרבי שמעון כו' ודבריה מפורא ליה ולא כר' שמעון דארי'
שמעון ורבי דלית ליה מוקצה ועיקר דבריו רבי יתרה ור' שמעון בפרק קמח' (דף ק"ג) וכן פירשה
למעלה. אתאן לרבי יהודה דאמר דבר שאין מסתיון אסור עיקר דבריו של ר' יתרה. בשבחה במסכת
בברות (דף ק"ג) ובכ"ס יום טוב (דף ק"ג) וכבר פירשה דבריו גם בכ"ס ו' ג' כיה: סליק פרק נוטל
דבא

לרבי: רבא כר' נתן סבירא ליה דאמר חי נושא את עצמו עיקר דבריו של ר' נתן בפרק הנטיל
(דף ק"א) נתן אומר על השותפין חייב על החיים פטר נושא את עצמו. רב כר' שמעון
סבירא ליה דאמר מלאכה שאינה צריכה לגופה פטור גזילתי עיקר דבריו של ר' שמעון גם בפרק המציע
(דף ק"ג) דנתן וכן כותב מן המה ובענינה מן השרק חייב ר' שמעון פוסק גרסי' בבב"ש אבד אסור ר'
יונתן ורב יוסף אבד ריש לקיש פוסק הוה ר' שמעון אבד כבודו את המה לקיבור וכבר פירשן את המה
שיצאת השבת: דב"ב נמי מסתברא דרבי כר' יורה סבירא ליה דדרש רבא אשה לא תכנס לבי תעמי
לישול מוחן אור אור שנשבר ביום טוב אסור להסיקו לפי שסמיקים בכלים ואין מסיקין בשברי כלים והו
שרי לרבי ר' יורה שאבד בשמנה ב"ב במה מוליקין (ד' ט"א) אין מסיקין בשברי כלים דרבי ר' יורה

יבא לג. וס
ע"ה (ג) לעיל
כ"ה כ"ה וקדו

לקמן קה.
כ"ה כ"ה וקדו
סי' מתי
כ"ה כ"ה וקדו

ר"ה מקנחין
בו ויטל
לקמן קה.
כ"ה כ"ה וקדו
סי' מתי
כ"ה כ"ה וקדו

כ"ה כ"ה וקדו
סי' מתי
כ"ה כ"ה וקדו

לעיל ע"ה. קה.
קדו קה. קה.
קדו קה. קה.
קדו קה. קה.
קדו קה. קה.

לעיל ע"ה. קה.
קדו קה. קה.
קדו קה. קה.
קדו קה. קה.
קדו קה. קה.

לעיל ע"ה. קה.
קדו קה. קה.
קדו קה. קה.
קדו קה. קה.
קדו קה. קה.

לעיל ע"ה. קה.
קדו קה. קה.
קדו קה. קה.
קדו קה. קה.
קדו קה. קה.

לעיל ע"ה. קה.
קדו קה. קה.
קדו קה. קה.
קדו קה. קה.
קדו קה. קה.